

13 august - 19 august

Isus arăta compasiune față de oameni

Textul de memorat: „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea, și a vindecat pe cei bolnavi.” (Matei 14:14)

Există vreo tragedie mai mare? O tânără de 17 ani, cu o adolescență zbuciumată, a hotărât să-și pună capăt zilelor. Vă închipuiți cât de mare a fost durerea părinților?

Pastorul le-a făcut o vizită acasă. A luat loc în sufragerie lângă ei și multă vreme n-a scos o vorbă și-a lăsat sufletul inundat de mâhnirea lor. Apoi, a început să plângă încet până când i-au secat lacrimile. La sfârșit, s-a ridicat și a plecat fără să poată rosti un cuvânt.

A trecut un timp și tatăl fetei i-a mulțumit pastorului pentru susținere. La momentul acela, i-a spus el, n-aveau nevoie de vorbe, de promisiuni sau de sfaturi. N-aveau nevoie decât de compasiune sinceră.

- Nu vă pot spune, a adăugat el, cât de mult a însemnat pentru noi compasiunea dumneavoastră.

„Compașiune” provine din latinescul *compati*, un cuvânt compus din *com*, care înseamnă „cu, împreună cu”, și *pati*, care înseamnă „a suporta, a suferi”. El este sinonim cu milă, înțelegere și compătimire și înseamnă să participi alături de cineva la suferințele lui. Când arătăm compasiune față de oameni, trecem la un nivel mai profund în relația cu ei.

Manifestarea compasiunii este o parte esențială a metodei lui Isus de a ajunge la inima oamenilor.

Duminică, 14 august – Sensibilitate față de suferința oamenilor

S-ar putea ca universul să ni se pară un loc foarte înfricoșător: este vast, rece și atât de mare, încât ne simțim insignifianți și cu totul pierduți în el! Frica aceasta s-a amplificat odată cu apariția științei moderne, cu telescoapele ei uriașe care ne-au descoperit un cosmos cu mult mai mare și mai vast decât orice ne-am imaginat. Dacă adăugăm la acestea afirmațiile fanteziste ale darwinismului, care, în versiunile lui cele mai populare, respinge ideea existenței unui Creator, înțelegem cu ușurință de ce oamenii ajung să-și piardă orice speranță în acest univers vast și insensibil.

Desigur că Biblia ne oferă o altă perspectivă asupra locului nostru în univers,

1. Conform textelor de mai jos, ce simte Dumnezeu pentru ființele suferinde de pe pământ?

Judecătorii 2:16-18

2 Împărați 13:23

Isaia 54:7,8,10

Contrar teoriei populare potrivit căreia Dumnezeul Vechiului Testament ar fi aspru, rău, neiertător și lipsit de milă, total diferit de Isus al Noului Testament, textele acestea ne vorbesc despre mila lui Dumnezeu față de oameni. Și ele sunt numai câteva dintre exemple!

2. Care este atitudinea lui Dumnezeu în fața suferinței? Exodul 2:23-25

Dumnezeu este profund interesat de oameni (vezi Iacov 5:11). Acesta este un adevăr care apare frecvent în Biblie.

„Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și ne ascultă când Îi vorbim despre ele. [...] Nimic din ceea ce, într-un fel oarecare, are legătură cu pacea noastră nu este atât de neînsemnat încât să nu fie luat în

considerare de El. [...] Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi... fără ca Tatăl ceresc să observe, fără ca El să manifeste un interes viu pentru toate acestea.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, ed. 2013, p. 75

Gemetele căror oameni din localitatea ta se fac auzite până la cer? Ce poate face Dumnezeu prin tine pentru a le arăta simpatie și pentru a-i ajuta pe cei în dificultate?

Luni, 15 august – Mântuitorul nostru milos

În lucrarea Sa pe pământ, în interacțiunea Sa cu oamenii, Isus a întâlnit diverse cazuri care l-au stârnit mila și compasiunea. „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, și s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi” (Matei 14:14).

3. Citește Matei 9:35,36 și Luca 7:11-16. Ce învățăm de aici despre adevăratul mod de manifestare a milei?

Cuvântul „milă” ne trimite cu gândul la alte cuvinte înrudite, precum „empatie” și „compasiune”. Ele au în comun ideea de participare la suferința cuiva. Mila este părerea de rău pentru suferința cuiva. Empatia este capacitatea de a înțelege și de a ne identifica profund cu simțămintele altora. Compasiunea este semnul că înțelegem prin ce trec alții și, totodată, că vrem să le ușurăm și să le îndepărtăm suferința.

Când auzi că niște concetățeni de-ai tăi au pățit un necaz, de exemplu că le-a ars casa sau le-a murit cineva din familie, cum reacționezi? Exclami mai mult ca pentru tine: „Ce trist!” și apoi îți vezi de treburile mai departe? Ți se face milă de ei și sufletul tău este *mișcat* de compasiune? Dacă ai compasiune adevărată, atunci te vei duce la ei ca să-i consolezi și să-i ajuți în mod activ și practic, fie că-ți sunt prieteni, fie că sunt necunoscuți vei exprima compasiunea în scris ori le vei face o vizită și te vei îngriji de nevoile lor imediate. Faptele motivate de iubire sunt dovada clară a milei autentice.

În general, când are loc o mare catastrofă, oamenii și diferitele organizații și fundații de asistență răspund cu compasiune. În schimb, când are loc un necaz sau un dezastru „mai mic” în viața cuiva, nu mai suntem la fel de săritori.

Isus nu doar că a avut milă de oameni, ci a făcut un pas mai departe: a acționat cu compasiune. Și noi suntem chemați să facem la fel. Oricui îi poate fi milă de cineva care trece printr-o suferință. Întrebarea este: Dacă ți-e milă de cineva, ce faci în mod concret pentru el?

La micul dejun, un bărbat află de la soția lui că într-o altă țară a avut loc o tragedie soldată cu moartea a mii de oameni. După ce zăbovește câteva clipe asupra acestei știri, schimbă subiectul și o întreabă dacă echipa locală de fotbal a câștigat meciul din seara precedentă. Procedăm și noi așa? Ce putem face pentru a ne schimba atitudinea?

Marti, 16 august – Punându-ne în locul lor

4. Citește Coloseni 3:12; 1 Petru 3:8 și 1 Ioan 3:17. Ce calitate a creștinilor este subliniată în aceste versete și cum o putem manifesta?

Dacă noi înșine am suferit, vom înțelege mai ușor suferințele altora. Și dacă știm ce înseamnă să tânjești după compătimire în suferință, vom fi dispuși să compătimim persoanele în nevoie.

Am discutat într-un studiu anterior despre pilda bunului samaritean. Când povestește despre samaritean, Isus descrie astfel reacția lui: „Dar un samaritean care era în călătorie a venit în locul unde era el și când, l-a văzut, i s-a făcut milă de el” (Luca 10:33). Mila sau compătimirea aceasta l-a determinat să facă ceva pentru victima rănită. Preotul și levitul probabil s-au întrebat: „Ce se va întâmpla cu mine, dacă îl ajut pe acest om?” În schimb, samariteanul și-a pus, se pare, altă întrebare: „Ce se va întâmpla cu acest om dacă nu-l ajut?” În pilda aceasta, samariteanul privește situația prin ochii victimei și trece la acțiune. El își riscă viața și bunurile pentru un necunoscut. A fi creștin este riscant și, uneori, chiar foarte costisitor!

Să studiem și pilda fiului risipitor tot din aceeași perspectivă (Luca 15:20-32). Ce fapte ale tatălui din pildă stârnesc critici și disensiuni în familie? Îmbrățișarea plină de compasiune, haina apartenenței, inelul încrederii, sandalele libertății și chemarea la ospăț sunt o dovadă a bucuriei sincere a unui tată dispus să sacrifice totul pentru recuperarea fiului său risipitor. „Risipitor” înseamnă cheltuitor, nesocotit, nechibzuit. Totuși, am putea spune, pe bună dreptate, că tatăl își calcă pe demnitate și îl copleșește pe fiul său cu lucruri pe care nu le merita. Din perspectiva fiului celui mare, tatăl este cheltuitor, nesocotit, nechibzuit. Când îl vede pe fiul său căit, tatăl face risipă, folosește toate resursele necesare pentru recuperarea lui!

Pentru a compătimi în felul acesta, este nevoie să uităm de noi înșine, iar aceasta ne poate face vulnerabili, poate atrage asupra noastră consecințe neplăcute. Într-un cuvânt, compătimirea ne poate cere un preț!

Miercuri, 17 august – „Isus plângea”

5. Citește Ioan 11:35. Ce ne spune acest verset nu numai despre natura umană a lui Isus, ci și despre cât de mult a suferit El împreună cu oamenii, în această natură? Vezi și Romani 12:15.

În Ioan 11:35, Isus a manifestat compasiune, empatie și milă din tot sufletul. Deși știa că urma să-L readucă la viață pe Lazăr, durerea acestei familii atât de apropiate L-a afectat fizic și emoțional. Totuși Isus nu a plâns aici doar pentru moartea prietenului său drag. El vedea tabloul mult mai mare al suferinței produse tuturor oamenilor de consecințele devastatoare ale păcatului.

„Îl apăsa povara durerii veacurilor. El vedea grozavele urmări ale călcării Legii lui Dumnezeu. Vedea că în istoria lumii, începând cu moartea lui Abel, lupta dintre bine și rău nu încetase nicio clipă. Privind spre anii ce urmau să vină, vedea suferința și întristarea, lacrimile și moartea care trebuiau să fie partea oamenilor. Inima Lui era străpunsă de durerea întregului neam omenesc din toate veacurile și din toate părțile lumii. Durerile neamului păcătos apăseau greu asupra sufletului Său și, în timp ce dorea să aline toate suferințele oamenilor, ochii Săi erau plini de lacrimi” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2014, p. 506.

Gândește-te la aceste cuvinte: Inima lui Isus a fost „străpunsă de durerea întregului neam omenesc din toate veacurile și din toate părțile lumii”. Inima noastră face față cu greu durerii rudelor și cunoscuților noștri. La aceasta se adaugă durerea oamenilor despre care auzim la știri. Dar Domnul nostru, care cunoaște tot ce se întâmplă pe pământ, plânge pentru durerea omenirii întregi! Numai Dumnezeu cunoaște toate suferințele și întristările locuitorilor pământului. Cât de recunoscători ar trebui să fim că noi nu le cunoaștem pe toate! Chiar și puținul pe care-l știm ne copleșește! Încearcă să identifici suferințele care I-au tulburat sufletul lui Isus în această ocazie.

Generalul William Booth, fondatorul Armatei Salvării, le spunea voluntarilor: „Dacă nu poți plânge pentru un oraș, n-avem ce să-ți dăm de lucru.” Ce înseamnă pentru tine cuvintele acestea?

Joi, 18 august – Un altfel de Mângâietor

6. Citește 2 Corinteni 1:3-4. La ce spune Pavel că poate fi de folos suferința personală? Ai vreo experiență legată de acest adevăr?

A mângâia înseamnă „a căuta să aline sau a alina mâhnirea, durerea, suferința” și este sinonim cu „a consola” și „a încuraja”. Când Hristos ne mângâie în necazurile noastre, și noi putem să le oferim mângâiere altor oameni care suferă. Dacă am învățat din întristările noastre, le putem sluji mai eficient celor întristați.

În general, bisericile sunt compuse din membri care suferă și membri care le aduc acestora mângâiere, alinare. O astfel de îmbinare poate să transforme biserica ta într-un „loc de adăpost”, într-o „cetate de scăpare” (vezi Numeri 35) și într-o „apă vindecătoare” (vezi Ezechiel 47:1-12) care curge spre societate.

A le arăta oamenilor compasiune și a le oferi mângâiere sufletească este o artă. Iată câteva sugestii:

- Fii sincer. Ascultă mult și vorbește puțin. Asigură-te că limbajul corporal transmite corect dorința ta de a

arăta compasiune și de a aduce mângâiere celui aflat în necaz.

- Manifestă compasiune potrivit cu personalitatea ta. Unii își arată compătimirea plângând cu cel suferind. Alții nu plâng, dar oferă un ajutor concret.
- A fi prezent undeva este de multe ori mai important decât a spune ceva sau a face ceva.
- Permite-le oamenilor să sufere în felul lor.
- Informează-te despre etapele prin care trec oamenii care suferă.
- Fii atent la replica: „Știu cum te simți”. Este foarte posibil să nu știi, de fapt, cum se simte!
- Consilierea o oferă specialiștii în domeniu.
- Nu-i promite unui om în suferință că te rogi pentru el, dacă nu ai această intenție. Când este posibil, roagă-te cu el, fă-i o vizită pe îndelete și citește-i câteva făgăduințe biblice încurajatoare.
- Organizează un grup de suport (dacă este posibil) la biserică sau în localitatea în care trăiești.

Vineri, 19 august – Studiu suplimentar

Pentru a afla mai multe informații despre subiectul acesta, citește Deuteronomul 24:10-22; Iona 3; Maleahi 3:17; Matei 15:32-38; Marcu 6:34-44; Galateni 6:2; Evrei 10:32-34, iar din cartea *Calea către Hristos*, de Ellen G. White, citește capitolul „Înaltul privilegiu al rugăciunii”, pp. 67-78.

Într-o vacanță, mai multe familii s-au asociat și, împreună cu copiii lor, au făcut câteva pachete cu alimente și cu produse de igienă personală pentru a le oferi oamenilor fără adăpost din orașul lor. După cele câteva ore de pregătire a pachetelor, s-au urcat în mașini, s-au dus în centrul orașului și, în aproximativ o jumătate de oră, le-au împărțit. Apoi, s-au dus în vizită la un muzeu, după care au luat masa împreună. În timp ce se întorceau la mașini, unul dintre ei a făcut o remarcă:

- Mă bucur că i-am ajutat pe oamenii fără adăpost. Dar vă dați seama că cei mai mulți dintre ei au terminat ce le-am dat și deja sunt din nou flămânzi?

Este adevărat, sunt atât de mulți oameni care au nevoie de mângâiere, de compasiune și de ajutor, încât ne simțim depășiți de situație și ajungem să spunem desperați: „Ce rost are? Ce facem noi este infim!” Modul acesta de a gândi este deficitar sub mai multe aspecte. În primul rând, dacă toți ar gândi așa, nimeni n-ar mai ajuta pe cineva, iar nevoile, cât de copleșitoare sunt ele acum, s-ar înmulți și mai mult. În schimb, dacă toți cei care sunt capabili i-ar ajuta pe alții, nevoile, cât de copleșitoare sunt acum, s-ar diminua. În al doilea rând, Biblia nu ne spune nicăieri că durerea umană și răul vor fi eliminate complet pe pământul acesta. Ne spune exact contrariul. Nici chiar Isus n-a pus capăt întregii suferințe umane. A făcut ce a putut. Și noi trebuie să facem la fel: să le aducem mângâiere, să le arătăm compasiune și să le oferim ajutor celor care sunt lângă noi.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Cronici 24-30

1. Ce sfat i-a dat omul lui Dumnezeu lui Amația?
2. Ce fel de caracterizare găsim despre profetul Zaharia?
3. Cu ce anume l-a mâniat Ahaz pe Domnul?
4. Ce a făcut Ezechia în primul an al domniei sale?

Viața lui Iisus, capitolul 86

5. Cu ce mărturisire de credință i-a însărcinat Hristos pe ucenici?